

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

PERSONAGES

(3à4 dames-5à6 heren)

HUGO DEWOLF : Hij is regent wiskunde en een pietje precies. Orde en netheid zijn volgens hem eigenschappen die elk van ons heeft. Hij ligt dan ook regelmatig overhoop met zijn zonen en zijn echtgenote die er iets andere normen op na houden. Hij heeft er soms moeite mee om thuis een vader te zijn in plaats van een strenge wiskundeleraar. Zijn wil is wet, maar wat zijn vrouw zegt zal gebeuren.

VIVIANE DELEEUW : Zijn echtgenote. Ze is huishoudster en halftime verkoopster in een schoenwinkel. Ze ergert zich soms aan de kleine kantjes van haar echtgenoot. Ze verstaat de kunst om haar willetje door te drijven maar haar echtgenoot toch de indruk te geven dat hij het voor het zeggen heeft.

JORIS DEWOLF : Oudste zoon, 20 jaar oud. Heeft in het geheim een relatie met een meisje van de familie Devos. Voelt zich te groot om nog als niet-volwassene behandeld te worden.

MARK DEWOLF : Jongste zoon, 14 jaar oud. Is gek van voetbal en al wat met techniek of Tv-feuilletons te maken heeft.

BOMPA OF BOMMA : Grootvader (of grootmoeder) van Joris en vader (moeder) van de koppige Hugo. Hij (zij) weet goed waarom de families Dewolf en Devos mekaar niet kunnen luchten.

JAAK DEVOS : Vader van Suzanne. Hij is een ruwe bouwvakker met zeer rudimentaire manieren. Beleefdheid kent hij niet. Vertelt doorgaans vulgaire praat en vindt van zichzelf dat hij de grappigste is. Hij spreekt zwaar dialect. Zijn rol is, voor zover ik dit fonetisch beheers, in het plat Antwerps geschreven. Daarachter, cursief en onderlijnd is de naar AN omgezette tekst te vinden.

SUZANNE DEVOS : Het liefje van Joris, 19 jaar. Een opgewekte meid die eigenlijk verlegen is om zo'n bullebak van een vader te hebben.

BOB DEVOS : Oudere broer van Suzanne, 25 jaar. Hij is de reden waarom zijn ogenschijnlijk niet bij elkaar passende ouders getrouwd zijn. Hij is bezeten van insecten, tot groot ongenoegen van zijn vader en is zeer verlegen.

BARBARA MUYSHONDT : De vrouw van Jaak. Ze is klein van stuk maar zeker niet op haar mond gevallen. Ze werkt fulltime als secretaresse. Het is enkel voor het welzijn van de kinderen dat ze nog geen punt gezet heeft achter haar huwelijk.

10) NONKEL FILEMON of TANTE FILOMEEN : Een oude gedistingeerde man die duidelijk niet met een klein pensioentje moet rondkomen. (Dubbelrol mogelijk met bompa of bomma.)

DECOR

Een woonkamer die schaars bemeubeld is, zodat de meubels makkelijk van plaats verwisseld kunnen worden. De woonkamer zal immers achtereenvolgens dienst doen als de woonkamer van de familie Dewolf, vervolgens als de woonkamer van de familie Devos en tenslotte als woonkamer van het vakantieverblijf. Als meubilair staat er enkel een dressoir, een bureau, een tweezit en twee afzonderlijke zetels. In de linkerwand is er vooraan een deur naar de hal. In de achterwand een deur naar het achterliggend gedeelte van het appartement en in de rechterwand een opening naar de keuken en een doorgeefluik tussen keuken en living.

KORTE INHOUD

Hugo Dewolf, een regent wiskunde is gehuwd met Viviane Deleeuw, een parttime verkoopster in een schoenwinkel. Samen hebben ze twee zonen : Joris, die goed op weg is om eeuwige student te worden, en Mark die verzot is op al wat met techniek of tv en film te maken heeft. Aan orde hebben ze, volgens hun vader althans, een broertje dood. Maar hij is dan weer een ordefreak, wat regelmatig voor spanningen zorgt, vooral de woensdagnamiddag. De laatste twee lessen van de woensdagvoormiddag moet Hugo les geven in 2C, zowat de meest beruchte klas van de school. Bij zijn thuiskomst is hij dan ook meestal een zenuwzinking nabij en is er niet veel nodig om de doorgaans brave man kwaad te krijgen. Zijn gezinsleden weten echter dat zijn reacties, als ze hem op de juiste manier aanpakken, voorspelbaar zijn. Ze maken, elk om een andere reden, van de gelegenheid gebruik om een en ander geregeld te krijgen. Jaak Devos, een ongeschoolde bouwvakker, is gehuwd met Barbara Muyshondt die voltijds bureelwerk doet. Samen hebben ze een zoon Bob, al 25 jaar, nog thuiswonend en gek op insecten, tot groot ongenoegen van zijn vader ; en een dochter Suzanne die, volgens Jaak althans, teveel achter de jongens loopt. Hij zou immers veel liever zien dat zijn zoon wat meer achter de meisjes zou lopen in plaats van jacht te maken op insecten. Wat zijn sociale intelligentie betreft, is Jaak blijven hangen in het stenen tijdperk en hij denkt dan ook alleen maar aan primaire behoeften. Ten huize Devos is er dan ook regelmatig heibel over de verdeling van de huishoudelijke taken en het gedrag van de verschillende gezinsleden. Hugo heeft om ongekende redenen een hekel aan mensen die Devos heten en Jaak moet niets hebben van iemand die Dewolf heet. Op zich geen probleem, totdat Joris verliefd wordt op Suzanne. Zij weten natuurlijk dat hun vaders nooit akkoord zullen gaan met hun verloving en trachten een manier te verzinnen om hun ouders op andere gedachten te

brengen. Dankzij de hulp van bompa en de erfenis van nonkel Filemon krijgt hun plan stilaan vaste vorm. Of het hun probleem zal oplossen of voor nog meer problemen zal zorgen, zullen ze echter moeten afwachten.

VOORWOORD VAN DE AUTEUR

Bij het schrijven van dit stuk heb ik gepoogd om zoveel als mogelijk tegemoet te komen aan de noden en mogelijkheden van de groepen die dit stuk op de planken willen brengen. Het stuk speelt zich af op drie locaties, maar is zo geschreven dat het zonder echte decorwisseling te brengen is. Als je als toneelgezelschap kunt beschikken over een grote technische ploeg en over voldoende ruimte, een roterend podium of andere technische snufjes die een snelle decorwissel mogelijk maken, staat het je uiteraard vrij om drie verschillende decors uit te bouwen. Je kan ook het decor behouden en de meubels veranderen of een andere plaats geven. Het spreekt voor zich dat de dialogen die verwijzen naar de gelijkenis tussen de verschillende locaties, dan geschrapt of aangepast moeten worden. Ik geef hierbij dan ook de toestemming om dit waar nodig te doen.

Ook toneelgroepen die meer vrouwelijke dan mannelijke acteurs in hun rangen hebben, kunnen dit stuk zonder probleem opvoeren door bompa te vervangen door bomma en nonkel Filemon door tante Filomeen. (Vandaar ook de dubbele titel) Het script blijft perfect bruikbaar door de persoonlijke voornaamwoorden waar nodig aan te passen aan het gewijzigd geslacht. Enkel de brief van nonkel Filemon en enkele passages dienen grondig aangepast te worden. Als bijlage vind je achteraan de brief van tante Filomeen. De overige passages werden in de tekst aangepast..

Misschien heb je als toneelgroep slechts een beperkt aantal acteurs. Geen probleem. De rol van Hugo, bompa en nonkel Filemon kan theoretisch door dezelfde acteur gebracht worden gezien deze personages nooit gelijktijdig op zijn. Kies je voor tante Filomeen dan kan de rol van Viviane (of Barbara) gecombineerd worden met deze van bomma en tante Filomeen.

Er zou een groot contrast in taalgebruik moeten zijn (indien mogelijk) tussen enerzijds de wiskundeleraar Hugo Dewolf en anderzijds de ongeschoolde bouwvakker Jaak Devos. Daarom heb ik de rol van Jaak Devos in dialect geschreven. Omdat mijn roots in de Antwerpse gemeente Mortsel liggen, lag het Antwerps voor de hand. Ik ben me er echter van bewust dat niet iedereen vlekkeloos Antwerps verstaat en/of kan spreken, en heb daarom in cursieve tekst telkens de vertaling in algemeen Nederlands bijgevoegd. Dit maakt het manuscript misschien minder overzichtelijk maar uiteindelijk betreft het hier geen leesboek maar een toneelbrochure.

Ik hoop in elk geval dat je veel plezier mag beleven aan dit stuk.

EERSTE BEDRIJF

Eerste scène

Bij de familie Dewolf. Op een zonnige woensdagnamiddag in de 2e helft van september.

(Hugo komt de kamer binnen en gaat naar zijn bureau. Hij neemt zijn aktetas, opent deze, haalt er een stapel toetsbladen uit, legt deze op het bureau en wil zijn stylo nemen. Na enkele ogenblikken gezocht te hebben, begint hij te morren.)

HUGO : Verdorie waar is die nu naartoe. Daarstraks lag die hier nog. Het is toch godgeklaagd om als ordelijke mens opgezadeld te zijn met sloddervossen van zonen. Mark, Mark! Waar ben je verdomme weer met mijn rode stylo gebleven? Mark, *(Roept)* Maaark! Verdorie, waar hangt die weer uit.

VIVIANE : *(Op uit de keuken, haar handen afdrogend.)* Hugo, wat kan je nu weer niet gevonden krijgen? Je beweert altijd dat orde jouw handelsmerk is maar je moet altijd achter alles zoeken.

HUGO : Dat komt omdat ik opgescheept zit met familieleden die nog nooit van orde gehoord hebben. Als iedereen alles moest leggen waar ik vind dat het moet liggen zou ik nooit naar iets moeten zoeken. Waar is Mark?

VIVIANE : Op zijn kamer zeker. Zoals gewoonlijk.

HUGO : Waarom antwoordt hij dan niet als ik roep?

VIVIANE : Hoe moet ik dat nu weten?

HUGO : *(Belerend)* Als ik iets vraag wil ik een antwoord krijgen en geen andere vraag. Waarom antwoordt hij...

VIVIANE : Ik heb zelfs geen reactie gekregen op mijn vraag.

HUGO : *(Verwonderd)* Vraag?? Welke vraag?

VIVIANE : Wat je nu weer niet kan vinden?

HUGO : (*Verontwaardigd*) Weer, weer. Je doet net alsof het mijn schuld is dat ik hem niet kan vinden.

VIVIANE : Wie? Onze Mark?

HUGO : Maar nee, mijn stylo. Wat anders.

VIVIANE : Heet jouw stylo dan Mark?

HUGO : Doe je dat nu echt om mij de duivel aan te doen?

VIVIANE : Wat?

HUGO : Domme vragen stellen. Wie geeft er nu namen aan zijn schrijfgerief. Soms heb ik de indruk dat je niet aanwezig was toen het verstand werd uitgedeeld.

VIVIANE : (*Beledigd*) Je stond daarstraks toch Mark te roepen en als ik dan vraag wat je niet kan vinden, zeg je dat het je stylo is.

HUGO : Ik roep op onze Mark omdat hij altijd met mijn schrijfgerief aan de haal gaat. Als hij wat ordelijker zou omspringen met zijn materiaal zou hij het vinden en niet altijd dat van mij moeten nemen.

VIVIANE : Over welke stylo heb je het eigenlijk?

HUGO : Mijn rode stylo om toetsen te verbeteren, verdorie. Wat dacht je! Daarstraks lag hij nog hier op mijn bureau op zijn gewone plaats en nu...

VIVIANE : Hier in de kast staat een bierpint vol schrijfgerief. (*Neemt de pint*)

HUGO : Dat weet ik wel maar ik wil mijn rode Parker met gouden inscriptie.

VIVIANE : Hier steken verschillende rode tussen, kijk maar. (*Wil de pint aan haar man geven, maar die maakt geen aanstalten om de pint aan te nemen.*)

HUGO : Maar niet mijn Parker. Je weet toch...

MARK : (*Op, ondertussen zet Viviane de bierpint terug in de kast en gaat terug naar de keuken.*) Dat papa altijd zijn rode Parker gebruikt om toetsen en taken te verbeteren. Eigenlijk is dat geen gewone bic maar een hightech-wonder waarop James Bond jaloers zou zijn. De zelfsturende automatische toetsverbeteraar. Je hoeft hem enkel vast te houden. De bic doet de rest.

HUGO : (*Kortaf*) In plaats van onnozele praat te verkopen zou je beter mijn bic teruggeven.

MARK : Maar ik heb die niet gehad papa.

HUGO : Ah nee, waar is hij dan naartoe? Heeft hij misschien pootjes gekregen? Of vleugels?

MARK : Ik weet niet... misschien wel. Met een hightech-wonder weet je nooit.

HUGO : Jij verandert nog eens in een high-tech -wonder.

MARK : *(Beduusd)* Misschien dat onze Joris...

HUGO : Onze Joris doet zoiets niet. Die gebruikt altijd zijn eigen schrijfgerei.

JORIS : *(Op met een rode bic in de hand)* Zeg van wie is die kweddelbic die daar op onze pa zijn bureau lag? Zo'n prullen. Die schrijft maar de helft van de tijd.

MARK : *(Verontwaardigd)* Onze Joris doet zoiets niet. Ik heb het hier altijd gedaan. *(Zet zich in de zetel en houdt zich bezig met zijn gameboy.)*

JORIS : *(Verwonderd)* Wat heeft die?

HUGO : Niets, maar jij wel. *(Neemt de bic uit Joris' hand)* Nu zou ik wel eens willen weten waarom jij een rode bic nodig hebt en dan nog wel uitgerekend mijn Parker met gouden inscriptie. Je weet toch dat ik die altijd gebruik om toetsen en taken te verbeteren.

JORIS : Ah... is dat die automatische toetsverbeteraar waar Mark het altijd over heeft? Veel automatisch is daar niet aan. Dikke prullen zijn dat.

MARK : Neenee, geen prullen. Dat wonder der techniek werkt alleen als onze pa hem vasthoudt. Er zitten waarschijnlijk sensoren in de gouden inscriptie die op basis van de vingerafdrukken de rechtmatige eigenaar kunnen herkennen.

HUGO : *(Kwaad)* Als je niet onmiddellijk ophoudt met die nonsens zal ik op proefondervindelijke wijze de sensoren op je achterwerk eens komen zoeken.

JORIS : Kinderen slaan wijst er op dat je ongelijk hebt maar het niet wil toegeven. Het is een bewijs van onmacht.

HUGO : Dan zal ik jou een pandoering moeten geven. Jij zegt toch altijd dat je geen kind meer bent.

VIVIANE : *(Op uit de keuken)* Jongens, jongens. We gaan toch geen oorlog ontketenen voor een stomme bic zeker?

HUGO : Dat is geen stomme bic.

JORIS + MARK : Dat is een automa...

HUGO : Durft niet hé, of 10 bladzijden straf.

VIVIANE : (*Kordaat*) Zeg het is niet omdat jij de woensdagvoormiddag die mannen van 2C de baas niet kunt dat je jezelf daarom hier thuis maar moet afreageren. Het is verdorie elke woensdag hetzelfde. Hier thuis wordt voor zo'n onbenulligheden geen straf gegeven. (*Terug af keuken*)

HUGO : Maar dat zijn geen onbenulligheden. Het gaat hier over tucht en orde. De basisregels waarop gans onze samenleving gestoeld is. Alle grote beschavingen zijn daarop gebaseerd geweest.

JORIS : Ah ja? Was het nazisme dan ook een grote beschaving?

HUGO : Neen, natuurlijk niet. Wie heeft het nu over nazi's! Daarbij op elke regel is er een uitzondering.

MARK : Ja, dat is waar. Zo hebben ze mij in 't school al dikwijls liggen gehad. Dan kent ge eindelijk de regel en dan komen ze met een uitzondering af. Vooral de wiskundeleraars hebben daar een handje van weg.

JORIS : Die doen dat met opzet om de leerlingen de duivel aan te doen.

HUGO : (*Kwaad*) Nu is het genoeg!

MARK : Pfft. Ik ga nog wat naar The Beasty Boys luisteren.

HUGO : The Beasty Boys! Je zou beter voor school werken. Jij gaat nog dezelfde weg op als je broer. Die moet ook nooit iets voor school doen. Hij is verdorie al bijna 21 jaar en zit nog in het middelbaar. Vooruit! Leren!

MARK : Pa! Ik heb nog een hele namiddag.

HUGO : Ja dat kennen we. Altijd maar uitstellen. En straks moet je nog naar de training van de voetbal. Morgen ken je uw Engelse les weer niet.

MARK : En dan, de frisbee doet toch nooit twee weken achtereen een toets.

HUGO : De frisbee? Wie is dat nu weer. Bedoel je soms meneer Verberckmoes?

MARK : Ja wie anders? Ken jij nog een leerkracht met zo'n grote flaporen?

HUGO : Ben je niet verlegen om je leerkrachten een bijnaam te geven. Die man kan er toch ook niet aan doen dat zijn oren zo groot uitgevallen zijn. (*Mark af*)

JORIS : Heb jij dat nooit gedaan pa, de bijnamen van leerkrachten gebruikt?

HUGO : Wij hielden ons met zulke kinderachtige streken niet bezig. Wij behandelden onze leerkrachten met respect, zoals het hoort. Zelfs onder leerlingen alleen werden enkel de echte namen van de leerkrachten gebruikt.

VIVIANE : (*Door doorgeefluik*) Ah ja? Dat is het eerste dat ik daarvan hoor. Ik heb je in je jonge jaren toch dikwijls horen vertellen over 'Den Topchinees', 'De chimpansee', 'Den azijnpisser' en 'Bertha Blootpoep' Wil je misschien zeggen dat zulks hun echte namen waren?

HUGO : Maar nee. Het is toch niet omdat ik die namen ken dat ik ze ook gebruikte. Later ja, toen ik hun echte namen allang vergeten was.

JORIS : Jaja, dat geloof ik direct.

HUGO : Nu nog straffer. Zeg me liever wat je met mijn bic deed!

JORIS : Een toets verbeteren.

HUGO : Hoe? Sinds wanneer moet...

JORIS : De scheet... euh ik bedoel mijnheer Winders heeft ons de opdracht gegeven om een toets van een medeleerling te verbeteren. Door naar de fouten van anderen te zoeken leer je zelf ook, zei hij.

HUGO : Ah ja, en ik moet dat geloven!

JORIS : Echt waar. Hij heeft ons dat opgedragen als huistaak. Hij heeft er nog aan toegevoegd dat hij ons voor de verandering eens een eenvoudige taak ging geven en dat er niets zo gemakkelijk is als naar de fouten van iemand anders te zoeken.

HUGO : (*Kwaad*) Wat bedoel je daar mee? Wil je soms zeggen dat ik...

JORIS : Ik zeg niets pa. Ik herhaal alleen wat de Schee... enfin je weet wel wie gezegd heeft. (*Af*)

(Hugo installeert zich aan tafel en begint te verbeteren. Even later komt zijn vrouw terug binnen uit de keuken.)

VIVIANE : Zeg schat, had je niet beloofd om met mij te gaan winkelen? Je had dringend een nieuwe broek en vest nodig.

HUGO : (*Verwonderd*) Ah ja? Dat was ik dan helemaal vergeten. Ik heb eigenlijk niet veel zin, maar ja. Voor dit hier (*wijst naar de taken*) in feite ook niet. Ik zal dat straks wel doen.

VIVIANE : OK. ik zal de jongens verwittigen dat we weg zijn.

HUGO : Moet onze Mark niet naar de training?

VIVIANE : Ja, maar pas tegen twee uur.

(Ze gaat naar boven. Hugo ruimt de taken op en bergt ze op in zijn boekentas. Hij neemt zijn sleutels van het sleutelhaakje aan de muur en doet zijn jas aan. Viviane die ondertussen terug binnen gekomen is, borstelt haar haar en doet haar jas aan. Ze gaan samen af. Even later komt Joris binnen. Hij gaat naar de telefoon, neemt de hoorn van de haak en toetst een nummer in.)

JORIS : Dag Sus, met mij. Het is in orde. Ma is met pa gaan winkelen. Die blijven wel even weg en onze Mark gaat seffens naar de training. Kom je? ... Iets van plan? Nee natuurlijk niet, maar we moesten toch nog een afspraak maken. Weet je nog? ... Ja dat bedoel ik. Allee voor dat ander zal ik ook wel wat tijd maken... Beloven, beloven?? Neenee ik meen het.

(Mark komt binnen met een sportzak in de hand. Als hij bemerkt dat Joris aan het telefoneren is, blijft hij staan luistervinken.)

Neen ik hou je niet voor de gek Sus. Je zal wel zien. Kom je? ... Ja tot seffens.
(Legt de hoorn neer)

MARK : Wie was dat aan de telefoon?

JORIS : *(Schrikt)* Dat gaat jou niet aan snotaap.

MARK : Een grietje dus...

JORIS : Niks grietje. Als je het dan toch wil weten curieuzeneus, dat was Sus, een jongen uit mijn klas.

MARK : Ah zo. Dan zal ik maar wat vroeger vertrekken naar de training. Anders loop ik toch maar in de weg. *(Gaat naar de deur, opent deze en gaat buiten. Even later gaat de deur terug open en steekt Mark zijn hoofd binnen.)* Zeg Joris, die Sus van je klas is dat die blonde jongen die altijd een minirok aan heeft?

(Voordat Joris kan reageren, doet Mark de deur dicht. Joris begint de kamer wat op te ruimen. Hij gaat even met een borstel rond en schikt de kussens in de zetels. Even later wordt er gebeld. Hij opent de deur en laat een kortgerokte blondine binnen. Hij neemt ze onmiddellijk in zijn armen en begint haar wild te zoenen. Als zijn hand onder haar rok verdwijnt, weert ze hem af.)

SUZANNE : Jongeman, ik verbied je om met je tengels onder mijn rok te zitten.

JORIS : Maar Sus ik...

SUZANNE : Hoe dikwijls moet ik nog zeggen dat ik Suzanne heet en niet Sus.

JORIS : Dat weet ik, maar ik ben zo gewoon om Sus te zeggen om ons geheim te bewaren, dat ik het nog blijf doen als ik bij jou ben.

SUZANNE : Ik zou liever hebben dat we niet zo geheimzinnig hoefden te doen. Waarom zeg je niet gewoon tegen je ouders dat je een meisje hebt. Je hebt er toch de leeftijd voor. Of zijn ze misschien zo ouderwets? *(Kijkt ondertussen rond en bestudeert het interieur.)*

JORIS : Ouderwets? Nee, dat denk ik toch niet. Maar jouw vader...

SUZANNE : Maar dat kan toch niet. Hoe...? Dat is straf!

JORIS : *(Verbaasd)* Wat is er? Je kijkt zo raar?

SUZANNE : Droom ik nu of... *(Plots grijpt ze Joris vast en zoent hem vol op de mond.)*
Neen ik droom niet. Maar hoe... *(kijkt hem niet begrijpend aan)* Hebben jullie die meubels al lang?

JORIS : *(Kan niet volgen)* De meubels? Een jaar of tien denk ik. Waarom? Is er iets mis mee?

SUZANNE : Nee maar wij hebben ongeveer dezelfde. Deze kamer lijkt zeer sterk op onze living. De deuren, dat doorgeefluik. Ja zelfs het behang is zo te zien hetzelfde. Dat kan toch niet.

JORIS : Helemaal hetzelfde? Dat is bijna niet te geloven. Zeg je houdt me toch niet voor de gek, hé?

SUZANNE : Neen ik ben bloedserieus. Als ik het niet met mijn eigen ogen zag, zou ik het ook niet geloven. Eigenaardig, hoogst eigenaardig.

JORIS : Zeg dat wel. Als ik het dus goed begrijp, voel jij je hier onmiddellijk thuis?

SUZANNE : Ja. Het is alsof ik thuis ben. Alleen staan de meubels bij ons op een andere plaats. Maar voor de rest zie ik geen verschil. *(Zet zich in de zetel)*

JORIS : Waarschijnlijk ontworpen door dezelfde architect. Maar dat van die meubels en dat behang geloof ik toch niet. Je houdt me voor de gek hé.

SUZANNE : Nee! Ik meen het. Maar ik ben niet naar hier gekomen om over het interieur te spreken. Wat was dat met mijn vader?

JORIS : Met jouw vader? Ik weet niet.

SUZANNE : Daarjuist zei je: "mijn ouders ouderwets? Neen, dat denk ik niet. Maar jouw vader..."

JORIS : Ah dat. Ik wilde zeggen dat jouw vader en mijn vader mekaar niet kunnen uitstaan en dat we daarom onze relatie geheim moeten houden.

SUZANNE : Ik weet dat het vijanden zijn ook al kennen ze mekaar waarschijnlijk niet, maar daarom kunnen wij toch vrienden zijn.

JORIS : *(Gaat naast Suzanne zitten om haar te troosten)* Natuurlijk kunnen wij vrienden zijn ook al mag ik van mijn vader mag ik met iedereen bevriend zijn behalve met iemand die de naam Devos draagt. Waarom hij zo'n hekel heeft aan mensen met die naam is mij een raadsel. Als ik hem moet vertellen dat ik verliefd ben op een Devos, sta ik niet in voor de gevolgen. Ik vraag me af wat jouw vader hem misdaan heeft.

SUZANNE : Wie zegt er dat mijn vader de oorzaak is? Het kan toch ook andersom zijn. Maar dat zullen we waarschijnlijk nooit te weten komen. We kunnen beter trachten hen te verzoenen...

JORIS : Ik zou wel willen maar hoe? *(Gaat met zijn hoofd in haar schoot liggen)*

SUZANNE : Weet ik het. Ik heb me al suf gedacht.

JORIS : *(Neemt Suzanne terug in zijn armen)* Als we hen nu eens voor een voldongen feit plaatsen. Dan moeten ze wel bijdraaien. *(Is ondertussen begonnen met Suzanne te strelen over haar rug terwijl hij ze stevig tegen zich aantrekt.)* We moeten iets vinden waarmee we ze onder druk kunnen zetten.

SUZANNE : Gemakkelijk gezegd, maar wat dan wel, liefje.

JORIS : *(Is het probleem blijkbaar al vergeten. Zijn strelingen worden heftiger en hij probeert zijn handen onder haar truitje te steken. Ze laat hem even begaan en*

beantwoord zijn liefkozingen. Op het moment dat hij aanstalten maakt om haar truitje uit te trekken weert ze hem af)

SUZANNE : Joris laat dat.

JORIS : Maar schattebout, ik zie je graag. Ik hou van je. Mag ik dat misschien niet tonen?

SUZANNE : Natuurlijk mag je dat, maar niet op die manier. Of ben je soms van plan mij zwanger te maken om onze vaders onder druk te zetten?

JORIS : Nee, wat denk je wel van mij. *(Dan met binnenpretjes)* Alhoewel... dat is nog zo geen slecht idee. Wel wat drastisch, maar.. *(Terug bloedserieus.)* Onze pa vermoordt me als dat moest gebeuren. Zoiets past niet in zijn wereld van tucht en orde.

SUZANNE : En mijn vader dan. Zelf is hij moeten trouwen, ook al ontkent hij dat in alle talen. Maar als je hun trouwfoto's bekijkt is duidelijk te zien dat mama in verwachting was.

JORIS : Je bedoelt dat hij er geen graten in zou zien als wij... ik bedoel als jij...

SUZANNE : Zet dat maar uit je hoofd. Zoiets kan iedereen overkomen maar zijn dochter niet. En de gast die het toch zou klaarspelen, zou wensen dat hij nooit geboren was. Als ik zover ben dat ik me aan jou wil geven, zul je het wel merken. Voorlopig zul je tevreden moeten zijn met af en toe wat geflikflooi.

JORIS : En hoever mag ik gaan met flikflooiën?

SUZANNE : *(Verleidelijk plagend)* Dat zul je zelf moeten uitzoeken playboy.

JORIS : *(Enthousiast)* Yes! *(Wil er onmiddellijk werk van maken)*

SUZANNE : Maar nu niet. Nu moeten we een oplossing vinden voor ons probleem. Hoe krijgen we mijn en jouw vader zo ver dat ze instemmen met onze verkering?

JORIS : Ach ja, dat probleem. *(Ploft met een diepe zucht in de sofa.)* Hoe gaan we dat aanpakken?

SUZANNE : We zouden het zo moeten kunnen regelen dat ze verplicht zouden zijn om een tijd met mekaar op te trekken.

JORIS : Hoe ga je dat doen? Hen ontvoeren en ergens in het oerwoud droppen?

SUZANNE : Nee, natuurlijk niet. Maar als jij een beter idee hebt, ben ik een en al oor.

JORIS : Sorry, ik bedoelde het zo niet. Ik bedoel... Ja, hoe moet ik dat nu zeggen. Het idee op zich is goed, maar hoe ga je het realiseren?

SUZANNE : (*Twijfelend*) Een gezamenlijke vakantie?

JORIS : Geen slecht gedacht! (*Begint toch te twijfelen*) Maar mijn vader zal daar nooit mee akkoord gaan.

SUZANNE : Hij hoeft niet akkoord te gaan en mijn vader ook niet. Ze hoeven er niets van te weten, ze zullen het wel merken als het zover is.

JORIS : Een vakantie, zeg je? Dat lijkt me wel wat. (*Denkt even na*) Hoe en waar gaan jullie meestal op verlof.

SUZANNE : We huren in Spanje altijd een vakantiehuisje.

JORIS : Altijd in Spanje?

SUZANNE : Ja, mijn vader wil nergens anders naartoe en hij is op dat gebied nogal egoïstisch. Eigenlijk is hij in 't algemeen nogal zelfzuchtig. Het is erg dat je dat van je eigen vader moet zeggen, maar hij is de grootste gestampte boer die ik ken.

JORIS : Overdrijf je nu niet?

SUZANNE : Overdrijven? Onderdrijven ja. Zo'n zelfingenomen egoïst dat hij is. En onbeschoft. Daar heb je geen gedacht van. Ik ben verlegen om te moeten zeggen dat hij mijn vader is. Maar ja, vrienden kun je kiezen maar met je familie zit je opgescheept; willen of niet. (*Gaat bij Joris op zijn schoot zitten*)

JORIS : Ik kan toch moeilijk geloven...

SUZANNE : (*Onderbreekt hem door hem te zoenen*) En toch is het waar. Ons mama en ik proberen al jaren om hem te overhalen om eens naar Zwitserland of Oostenrijk of desnoods Italië of Griekenland op vakantie te gaan. Maar niet willen. Spanje of niets. Een andere keus is er niet. En als hij nu nog naar de Spaanse Pyreneeën of de Siërra Nevada wou gaan, maar nee. Het moet en het zal altijd een of andere Costa zijn.

JORIS : Een vakantie in Spanje? Hoe gaan we dat klaarstomen zonder dat onze ouders daar iets van weten? Aan de Belgische kust of in de Ardennen dat is nog te doen. Maar Spanje begot!

SUZANNE : Ik vrees dat we niet veel keus zullen hebben. *(Ze begint hem terug te zoenen om plots op te houden)* Maar wacht eens, Jurgen van 5C. Dat is het.

JORIS : *(Een tikkeltje jaloers)* Jurgen van 5C. Die ken ik niet. En wat is daar mee?

SUZANNE : Zijn ouders hebben aan de Costa Brava een buitenverblijf dat ze elke zomer verhuren. Zelf gaan ze er enkel in het voorjaar en het najaar naartoe. Misschien is het nog vrij volgende zomer.

JORIS : Allemaal goed en wel maar wie gaat dat betalen?

SUZANNE : Daar zeg je zo wat. Ik zou het niet weten. Ik vrees dat er niets anders opzit dan onze ouders uit te leggen dat we van elkaar houden. Zo moeilijk kan dat toch niet zijn.

JORIS : Moeilijk? Neen, moeilijk is dat niet. Het is gewoon onmogelijk. Wat mijn vader betreft kan een Devos nooit maar dan ook nooit iets te maken willen hebben met een Dewolf.

SUZANNE : We zouden natuurlijk ook... nee dat is geen goed gedacht.

JORIS : Wat?

SUZANNE : Laat maar, dat kunnen we niet doen.

JORIS : Wat kunnen we niet doen? Waaraan dacht je?

SUZANNE : *(Aarzelend)* Ik wilde eigenlijk zeggen dat we alle twee meerderjarig zijn en dus zelfs geen toestemming van onze ouders moeten hebben.

JORIS : Dat is juist, maar ik vrees dat die shocktherapie wel eens voor een definitieve breuk met onze ouders zou kunnen zorgen.

SUZANNE : Ja ik weet het! Maar is er nu geen enkele manier denkbaar om hem en mijn vader op andere gedachten te brengen.

JORIS : Ik wou dat ik het wist. *(Begint haar te zoenen.)*

(Na een tijdje wordt er gebeld)

Tiens, wie kan dat zijn?

SUZANNE : Ik weet niet. *(In paniek)* Toch niet je ouders?

JORIS : *(Sarcastisch)* Ja, die bellen als ze thuiskomen!

SUZANNE : Misschien zijn ze hun sleutels vergeten? Je weet maar nooit.

JORIS : Onze pa iets vergeten? Dat kan niet... volgens hem toch niet.

(Er wordt opnieuw gebeld)

Ja, ik kom al.

(Joris opent de deur. Een oudere man stapt de kamer binnen.)

Bompa, wat een aangename verrassing. Je komt als geroepen.

Indien er geopteerd werd voor Nonkel Filemon:

BOMPA : *(Bekijkt even Joris en dan Suzanne)* Omdat jij hier met een meisje bent, veronderstel ik dat je ouders niet thuis zijn. Klopt dat?

JORIS : Ja dat is zo. *(Tegen Suzanne)* Hij mag dan wel oud zijn maar hij is nog snel van begrip.

Indien er geopteerd werd voor Tante Filomeen:

(Joris opent de deur. Een oudere vrouw met een deukhoed op stapt de kamer binnen)

Bomma, wat een aangename verrassing. Maar wat heb jij nu op je hoofd? Een mannenhoed?

BOMMA : Ja, ik word tegenwoordig toch zo vergeetachtig. Gisteren heb ik mijn eigen hoed nog op gehad en ik weet niet meer waar ik ermee gebleven ben. Ik heb er dan maar een van je grootvader genomen. Sinds die drie jaar geleden gestorven is, liggen zijn hoeden er toch maar te liggen.

JORIS : Je had toch zonder hoed kunnen komen. Zo ver is het toch niet. En als het nu nog winter was, maar het is stralend weer.

BOMMA : Ik kwam eigenlijk niet naar hier. Ik was mijn dagelijks wandelingetje aan het doen en ik dacht, ik spring even binnen. (*bemerkt Suzanne*) Euh... zijn je ouders niet thuis?

JORIS : Nee, die zijn gaan winkelen.

BOMMA : Dan ga ik maar weer.

JORIS : Blijf nog even bomma. Je komt als geroepen.

.....

BOMPA : (*Krabt even in zijn haar*) Dan moet je mij toch even iets uitleggen. Jij bent alleen thuis met een aantrekkelijk meisje waarvan ik gemakkelijheidshalve maar zal aannemen dat ze je liefje is, en jij vindt dat ik als geroepen kom? In mijn tijd was dat toch wel anders. Ik had geen pottenkijkers nodig als ik ging verkeren.

JORIS : Bompa, even serieus nu. Ja, Suzanne is mijn liefje en voordat je het vraagt, ons ma en onze pa weten hier niets van en wij hebben een probleem.

BOMPA : Je gaat me toch niet vertellen dat je vader je niet voorgelicht heeft?

JORIS : Bompa, Suzanne heet Devos met haar familienaam.

BOMPA : Dat is inderdaad een probleem. Een groot probleem zelfs. Maar wat kan ik daaraan verhelpen?

SUZANNE : Onze ouders weten van onze relatie niets af en nu zijn we op zoek naar een manier om hen te vertellen dat wij van mekaar houden.

BOMPA : Jouw vader, is dat ook zo'n stijfkop als mijn zoon?

SUZANNE : Ik vrees van wel.

JORIS : Bompa, waarom heeft vader zo'n hekel aan mensen die Devos heten?

BOMPA : Omdat hij Dewolf heet zeker.

JORIS : Er moet toch een reden zijn!

BOMPA : Moeten? Neen, jouw vader heeft geen reden nodig om koppig te zijn. Dat heeft hij al van kindsbeen af. Als die iets in zijn koppeke heeft, heeft hij het niet in zijn knoken. Ik vermoed dat hij ooit ruzie gehad heeft met een Devos en dat van dan af alle mensen die Devos heten, gemeden moeten worden. Ik vrees dus dat er weinig hoop is voor jullie.